

NYT om naturbeskyttelsesloven

Februar 2000 – Indrykning nr. 262-267

Indhold

- 262. Naturklagenævnsafgørelsen (formandsafgørelse) om indvinding af sand i et strandengsområde, beliggende på en ø udpeget som EF-fuglebeskyttelses- og Ramsarområde (NBSKL §3)
- 263. Naturklagenævnsafgørelse (formandsafgørelse) om, hvorvidt et areal var omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3 om overdrev (NBSKL § 3)
- 264. Naturklagenævnsafgørelse (formandsafgørelse) vedrørende en lokalplan for et sommerhusområde (NBSKL § 3)
- 265. Naturklagenævnsafgørelse om hvorvidt et areal i et sommerhusområde var strandeng eller mose (NBSKL § 3).
- 266. Naturklagenævnsafgørelse om genoptagelse af en sag om dispensation til fjernelse af træstød i et beskyttet dige (NBSKL § 4).
- 267. Kommune idømt bødestraf for overtrædelse af vilkår i f.m. en dispensation (NBSKL § 3 og § 89, stk. 1, nr. 8)

262. Naturklagenævnsafgørelsen (formandsafgørelse) om indvinding af sand i et strandengsområde, beliggende på en ø udpeget som EF-fuglebeskyttelses- og Ramsarområde (NBSKL §3)

Et amt meddelte tilladelse efter råstoflovens § 7 til erhvervsmæssig indvinding af sand på ejendommen... . Samtidigt meddeltes dispensation efter naturbeskyttelsesloven § 65, stk. 3, jf. § 3, stk. 2, nr. 3 (beskyttelse af strandenge). Råstoffor tilladelsen blev meddelt på en række nærmere angivne vilkår for indvinding og efterbehandling af arealet.

Baggrunden for ansøgningen var et ønske om at kunne tilgodese det lokale behov for fyld-sand på øen, således at der kunne spares transportomkostninger. For at undgå erosion af de sårbare kyststrækninger blev der ansøgt om etablering af et indvindingsområde på ca. 1 ha i og omkring en tidligere afgravning på 40 x 160m beliggende 100m fra kysten på en strandeng med sammenhængende landvegetation.

Som begrundelse for amtets tilladelse blev anført bl.a., at da hele øen var udpeget som EU-fuglebeskyttelsesområde og Ramsarområde, måtte der ikke ske foranstaltninger, der forringede området som levested for fuglevildtet. Arealanvendelsen måtte derfor kun ske med

afgørende hensyntagen til naturinteresserne. Amtet havde vurderet, at afgravningen, der kun var vandfyldt i vinterhalvåret, var under fremadskridende tilgroning med sumpplanter og pil. Uddybning af det nuværende vådområde og afgravning af kantarealerne ville forbedre områdets naturmæssige potentiale og være en gevinst for områdets vilde dyre- og planteliv, såfremt udgravningen og efterbehandlingen skete på nærmere angivne vilkår, herunder en begrænsning i indvindingsperioden af hensyn til fuglenes yngletid.

Tilladelsen blev påklaget af Danmarks Naturfredningsforenings stedlige lokalkomité, der bl.a. gjorde gældende, at strandengen var et meget følsomt naturområde, der rummede et værdifuldt fugleliv, og at der ikke burde tillades erhvervsmæssig råstofindvinding men alene indvinding til eget brug efter ansøgning.

Naturstyrelsen udtalte i et høringssvar til Naturklagenævnet, at sandindvinding på de af amtet stillede vilkår ville forbedre naturtilstanden på strandengen, at en ny lavvandet sø med svagt skrånende bredder ville være et naturligt element i strandengens mosaik af levesteder, samt at der i amtets afgørelse var taget stilling til, hvilken forstyrrelseseffekt sandindvindingen kunne have for områdets fugle i vilkår om begrænsning af indvindingsperioden.

I formandsafgørelsen, der stadfæstede amtets tilladelse hedder det bl.a.:

"Den ansøgte sandgravning ønskes foretaget uden for de i regionplanen udlagte graveområder i et område, der er omfattet af beskyttelsesbestemmelsen i naturbeskyttelseslovens § 3.

Udgangspunktet er, at der ikke meddeles tilladelse til indvinding af råstoffer udenfor de i regionplanen udlagte graveområder.

Det fremgår imidlertid af regionplanen, at der i ganske særlige tilfælde kan meddeles tilladelse udenfor disse områder, såfremt dette ikke strider mod andre arealinteresser.

... Amt har begrundet tilladelsen med, at det ansøgte vil forbedre områdets naturmæssige potentiale, idet indvindingen vil være en gevinst for områdets vilde dyre- og planteliv.

Naturstyrelsen har udtalt, at indvindingen, på de nærmere angivne vilkår, vil forbedre naturtilstanden på strandengen, idet den nye lavtbundede sø med svagt skrånende bredder vil være et naturligt element i strandengens mosaik af levesteder.

På denne baggrund lægges det til grund, at indvinding af sand på den mindre ø vil medføre en forbedring i naturtilstanden på arealet. Herefter og efter en samlet vurdering af sagen findes der at gøre sig sådanne særlige forhold gældende, der kan begrunde en tilladelse."

(Klagenævnets afgørelse af 1. juli 1999, NKN j.nr. 97-41/500-0003, SNS j.nr. 4316/8 - 0007)

263. Naturklagenævnsafgørelse (formandsafgørelse) om, hvorvidt et areal var omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3 om overdrev (NBSKL § 3)

Et amt havde truffet afgørelse om, at et areal skulle anses som et overdrev og desuden var omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3. Der var tale om et fredsskovspligtigt areal, hvorpå der tidligere havde været granskov, men som siden stormen i 1967 havde henligget som græsningsareal. Arealet var i regionplanen udlagt som et område, hvor skovrejsning var uønsket. Ejeren indgik i 1995 aftale med Strukturdirektoratet om miljømæssig drift, og der havde derfor ikke fra dette tidspunkt været anvendt gødsning eller bekæmpelsesmidler.

Amtet begrundede sin afgørelse med, at der er tale om et overdrevsareal, der havde en så stor botanisk variation, at det ikke kunne være dannet i løbet af de år, hvor aftalen om miljømæssig drift havde været gældende. Mange år før aftalen blev indgået, havde området i store dele henligget som tørt, lysåbent areal med overdrevsvegetation.

Ejeren påklagede afgørelsen til Naturklagenævnet.

Ejeren anfægtede ikke arealets nuværende karakter af overdrev men gjorde gældende, at området efter 1967 blev udlagt til græsningsområde, at der i perioden frem til den indgåede aftale i 1967 blev gødsket og sprøjtet mod uønskede vækster, at den nuværende bestand af planter kunne være groet frem efter aftalens indgåelse, samt at det af aftalen med Strukturdirektoratet fremgik, at der fortsat ville kunne gødskes og anvendes bekæmpelsesmidler efter aftalens udløb, hvilken ret fortsat bestod.

Naturstyrelsen udtalte overfor Naturklagenævnet, at de fysiske forudsætninger for etablering af en overdrevsvegetation havde været til stede i en længere årrække, at en så righoldig græs- og urtevegetation, som den, der var registreret af amtet, ikke ville kunne nå at etablere sig i hele området i løbet af den forholdsvise korte årrække, hvor arealet havde været omfattet af miljøvenlig drift, samt at det derfor ud fra de fysiske og dyrkningsmæssige forhold, der havde været gældende på området siden 1967 samt tillige den righoldige og karakteristiske flora på stedet, måtte lægges til grund, at området også før 1995 havde karakter af overdrev.

I formandsafgørelsen, der stadfæstede amtets tilladelse, er anført bl.a. følgende:

"Det har ikke i denne sag fra nogen side været anfægtet, at der var tale om et areal, der aktuelt må karakteriseres som et overdrev, og dette vil herefter blive lagt til grund for Naturklagenævnets afgørelse.

Efter § 2, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 572 af 25. juni 1992 som ændret ved bekendtgørelse nr. 1065 af 5. december 1996 om beskyttede naturtyper og sten- og jorddiger, er bl.a. overdrev, der

er dannet, fordi der efter aftale med en offentlig myndighed i en nærmere angivet periode er gennemført en særlig driftsform på et areal, undtaget fra bestemmelserne i naturbeskyttelseslovens § 3, stk. 1-3, medmindre andet er bestemt i aftalen. Denne undtagelse gælder indtil et år efter aftaleperiodens udløb.

Efter det i denne sag af amtet oplyste om arealets vegetation og beskaffenhed i øvrigt samt på baggrund af Naturstyrelsens sagkyndige vurdering, findes det godtgjort, at arealernes karakter af overdrev ikke er dannet som følge af den med Strukturdirektoratet indgående aftale i 1995 om miljøvenlig drift.

Amtets afgørelse af 14. april 1998 om, at arealet er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3, må derfor stadfæstes. Det bemærkes, at der hverken med amtets eller med Naturklagenævnets afgørelse er taget stilling til, i hvilket omfang der efter den indgåede aftales ophør vil kunne gødskes og anvendes bekæmpelsesmidler. Efter hidtidig praksis kræver gødskning og anvendelse af bekæmpelsesmidler i hidtidigt omfang – d.v.s. i samme omfang som før den indgåede aftale – ikke dispensation. Det vil i første instans være amtet, der skal tage stilling til, dels om dispensationen er fornøden, samt i givet fald om en sådan bør meddeles.

Der er heller ikke med Naturklagenævnets afgørelse taget stilling til, om gødskning og anvendelse af bekæmpelsesmidler forudsætter meddelelse af dispensation fra den for arealet gældende fredning, idet dette spørgsmål i givet fald i første instans må afgøres af Fredningsnævnet."

(Klagenævnets afgørelse af 31. aug. 1999, NKN j.nr. 97-33/350 – 0010, SNS j.nr. 4316/5 – 0002)

264. Naturklagenævnsafgørelse (formandsafgørelse) vedrørende en lokalplan for et sommerhusområde (NBSKL § 3)

Efter en tidligere naturklagenævnsafgørelse (formandsafgørelse) jfr. indrykning nr. 253 krævede et byggearbejde dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3 på grund af den nærliggende risiko for en tilstandsændring af de tilgrænsende hedemosearealer, hvorfor amtets afgørelse om, at et af en lokalplan omfattet byggeri ikke krævede en dispensation, blev ophævet og sagen hjemvist med henblik på amtets formelle stillingtagen til dispensationsspørgsmålet.

Den af amtet herefter meddelte dispensation til byggeriet blev påklaget til Naturklagenævnet af Danmarks Naturfredningsforening, nogle lokale grundejerforeninger og en række omboende.

Dispensationen var meddelt til placering af byggefelterne i en afstand af mindst 30 meter fra mosens afgrænsning, dog kun 10-17 meter for parcel 26 og kun 11-13 meter fra mosens afgrænsning for parcel nr. 27.

Dispensationen var meddelt på nærmere angivne vilkår, herunder blandt andet, at der forud for byggeriet blev fremlagt et detailprojekt, hvoraf alle indgreb klart og detaljeret fremgik, at der i forbindelse med detailprojekteringen blev fremlagt dokumentation – eventuelt ved en uvildig teknisk undersøgelse – for, at grundvandstanden i lokalplanområdet ikke blev sænket, at der ikke kunne ske opførelse af sommerhuse på de parceller, hvor dræning eller andre grundvandssænkende foranstaltninger var nødvendige, at ingen ledninger, rør eller andet måtte føres gennem hedemosen eller nedlægges nærmere hedemosen end selve byggefelterne, at alle tekniske løsninger til sikring af, at nedlagte ledninger og rør ikke fik drænende effekt, skulle tages i anvendelse, at terrænreguleringer kun måtte foretages ved påfyldning af 0.5 meter jord indenfor selve byggefelterne, at stier ikke måtte befæstes, samt at grundvandspumpning ikke efterfølgende måtte etableres, m.v. Endvidere var der fastsat nærmere angivne vilkår om pleje, som havde til formål at bevare og forbedre hedemosearealernes natur- og rekreative værdier.

Danmarks Naturfredningsforening fandt ikke, at vilkårene var fuldt tilstrækkelige, og at der bl.a. burde stilles krav om udarbejdelse af en samlet oversigt over miljøkonsekvenserne for den samlede bebyggelse til fremlæggelse i offentlig høring, forinden byggeriet blev påbegyndt.

De lokale grundejerforeninger gjorde bl.a. gældende, at afstandskravet på 30 meter ikke var tilstrækkeligt, at der ikke med amtets dispensation fuldt ud var taget stilling til det ansøgte, idet detailprojekteringen stadig udestod, og at der ikke var foretaget de fornødne tekniske undersøgelser herunder for så vidt angår hedemosens afgrænsning samt bredden af beskyttelsesbræmme mellem hedemosearealet og byggefelterne.

De omboende henviste til bl.a., at det ville være umuligt helt at undgå dræning af hedemosearealerne, ligesom en lang række af de af amtet fastsatte vilkår måtte forventes overtrådt med det resultat, at hedemoseområdet unikke naturværdier gik tabt.

I formandsafgørelsen er anført bl.a. følgende:

"Naboerne er ikke klageberettigede jf. naturbeskyttelseslovens § 86, hvorefter de klageberettigede alene er afgørelsens adressat, offentlige myndigheder, Danmarks Naturfredningsforening samt lokale foreninger og lignende, som har en væsentlig interesse i sagen.

Det følger af naturbeskyttelseslovens § 3 stk. 2, nr. 1 og nr. 2, at der ikke må foretages ændringer i tilstanden af beskyttede heder og mosearealer. Kun selve mosearealerne er fuldtud omfattet af § 3, for så vidt angår tilstandsændringer til landbrugsformål, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 572 af 25. juni 1992 om beskyttede naturtyper, m.v.

Et amts meddelelse til ejeren om, at et areal er omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3, kan påklages til Naturklagenævnet af den pågældende ejer eller bruger af ejendommen. Derimod kan klageberettigede trediemænd ikke klage over, at amtet har besluttet ikke at registrere et område som beskyttet. Klagerne over den af amtet registrerede afgrænsning af det beskyttede hedemoseareal realitetsbehandles derfor ikke.

Efter naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 3, kan der alene meddeles dispensation fra forbudet i lovens § 3 i "særlige tilfælde". Dette indebærer ifølge lovbemærkningerne, at end ikke en væsentlig økonomisk eller rekreativ interesse i sig selv er tilstrækkelig til at begrunde en dispensation. En dispensation må således yderligere forudsætte, at der enten er tale om et indgreb af underordnet betydning, eller at de berørte værdier er uden særlig fredningsmæssig interesse. Såfremt der efter en samlet vurdering er tale om forbedringer af områdets naturværdier, er dispensationspraksis mere liberal.

I denne sag ønskes byggefelterne placeret udenfor de beskyttede hedemosearealer i afstande på 30 meter (dog i enkelte konkrete tilfælde ned til 10 – 11 meter) i forhold til disse. Bedømmelsen af ansøgningen må derfor bero på en vurdering af byggeriets indirekte påvirkning af hedemosearealerne.

Ved afgørelsen lægges der vægt på, at amtets dispensation er meddelt på vilkår, som er egnede til at beskytte hedemoseområdets naturtilstand samt for så vidt angår vilkåret om pleje at forbedre områdets natur- og rekreative værdier.

Herefter, og henset til lokalplanområdets beliggenhed inde i et byzoneområde, findes en dispensation til det ansøgte ikke at ville være væsentligt i strid med de hensyn, som skal varetages i forbindelse med administrationen af naturbeskyttelseslovens § 3.

Særligt for så vidt angår spørgsmålet om detailprojektering bemærkes, at en sådan ifølge amtets vilkår skal foreligge med dokumentation for indgrebets konsekvenser m.v. inden påbegyndelsen af byggeriet. For at sikre amtets stillingtagen hertil fastsættes det hermed som yderligere vilkår, at detailprojekterne skal godkendes af amtet forinden byggeriets påbegyndelse. Amtet vil således forinden byggeriets påbegyndelse tage stilling til, hvorvidt det planlagte byggeri på byggefelterne eventuelt ikke kan finde sted på grund af nødvendigheden af dræning eller andre grundvandssænkende foranstaltninger, jf. amtets vilkår herom".

(Klagenævnets afgørelse af 19. okt. 1999, NKN j.nr. 97-131/200-0016, SNS j.nr. 4316/0-0003)

265. Naturklagenævnsafgørelse om hvorvidt et areal i et sommerhusområde var strandeng eller mose (NBSKL § 3).

I forbindelse med et forslag til en lokalplan for et i 1964 udlagt sommerhusområde afslog amtet at meddele den efter amtets opfattelse påkrævede dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3.

Området for lokalplanen var oprindeligt registreret som strandeng, men amtet var efter nærmere undersøgelser kommet til det resultat, at der var tale om en mose. Baggrunden for den nye registrering var, at arealet var lavtliggende og med humusrig og fugtig fersk jord, at der var opvækst af vådbundsplanter som er typiske for ferske vådområder, at arealet var uden opvækst af salttålende planter, at området blev afvandet af et ferskt vandløb, og at arealet lå mere end 100 meter fra strandkanten.

Ejeren påklagede ændringen af ejendommens registrering fra strandeng til mose og anførte, at områdets påvirkning af ferskvand på grund af afgrænsningen op mod en bæk ikke nødvendigvis betød, at området var mose, at der på den anden side af bækken og i en afstand af ca. 20 meter var et sommerhusområde, hvor jordbundsforholdene ikke måtte formodes at være anderledes end på det areal, som af amtet var registreret som mose, at ejendommen i forbindelse med den oprindelige udlægning af sommerhusområdet ikke blev udstykket, fordi det ikke på daværende tidspunkt kunne betale sig, samt at amtet ikke på noget tidspunkt havde fremsendt en redegørelse for ændringen af områdets tilstand.

Naturstyrelsen udtalte overfor Naturklagenævnet, at området, der lå i forbindelse med et vandløb og med fersk eng beliggende ovenfor, var bevokset med fugtigbundsarter (tagrør, rødæl, alm. mjødukt, mosebunke, hyldebladet baldrian, sødgræs, engkabbeleje, bidende ranunkel m.fl.), som ikke tåler saltvand, og at området ud fra beliggenheden og vegetationen derfor måtte karakteriseres som mose eller rørsump.

I Naturklagenævnets afgørelse, der henviser til, at ifølge § 1 i bekendtgørelse nr. 572 af 25. juni 1992 om beskyttede naturtyper gælder beskyttelsen ikke for heder, strandenge og strandsumpe samt ferske enge og overdrev, hvis de ligger inden for et sommerhusområde, hvorimod beskyttelsen i sommerhusområde er opretholdt for moser og lignende, udtaler et flertal på 10 af de i sagens behandling deltagende 11 medlemmer af Naturklagenævnet følgende:

"Hvorvidt der er tale om mose og lignende afhænger ifølge lovmotiverne primært af en vurdering af de botaniske forhold, herunder om naturligt forekommende moseplanter dominerer i forhold til plantearter fra andre naturtyper.

Amtets foreløbige registrering i 1992 af områder beskyttet efter § 3 er kun vejledende. Den endelige registrering sker først, når der opstår en konkret sag på en ejendom, og ejendommens naturtilstand i den forbindelse undersøges nærmere.

På tidspunktet for lokalplanens offentliggørelse har amtet på grundlag af bl.a. de botaniske forhold vurderet, at ... må karakteriseres som mose.

Flertallet kan tiltræde amtets registrering af arealet som mose efter naturbeskyttelseslovens § 3. Flertallet har i den forbindelse lagt vægt på Naturstyrelsens udtalelse, som karakteriserer arealet som mose eller rørsump, der er omfattet af lovbestemmelsens beskrivelse af naturtypen (mose eller lignende).

Ifølge naturbeskyttelseslovens § 65, stk. 3, kan amtsrådet i særlige tilfælde meddele dispensation til ændring af naturtilstanden af moser og lignende. Ved vurderingen af, om der foreligger sådanne særlige omstændigheder, må der bl.a. tages hensyn til en grundejers rimelige forventninger til planlægningens realisering. Det har i den forbindelse også betydning, om planlægningen har været langt fremme ved lovens ikrafttræden.

Matrikel, nr. ... har i ca. 34 år henligget i sommerhusområdet i naturtilstand, uden at grundejeren har fremsat ønske om arealets udnyttelse til sommerhusformål. Udnyttelse af et areal inden for et udlagt sommerhusområde vil altid være afhængig af tilladelser efter den lovgivning, som eksisterer på tidspunktet for udnyttelsen.

Der er som udgangspunkt alene tale om udlæg af et sommerhusområde uden nærmere planlægning af områdets detaljerede udnyttelse. Den nærmere planlægning forelå ikke ved lovens ikrafttræden, men først ved offentliggørelsen af det første lokalplanforslag i maj 1998.

Flertallet finder herefter ikke, at der foreligger tilstrækkeligt grundlag for at meddele dispensation og stemmer for at stadfæste amtets afslag".

Mindretallet (1 medlem) fandt, at arealet fortsat måtte karakteriseres som strandeng og derfor ikke var beskyttet.

(Klagenævnets afgørelse af 21. okt. 1999, NKN j.nr. 97-131/500-0013, SNS j.nr. 1996-4316/8-0008.

266. Naturklagenævnsafgørelse om genoptagelse af en sag om dispensation til fjernelse af træstød i et beskyttet dige (NBSKL § 4).

Naturklagenævnet traf den 3. september 1999 en afgørelse, hvorefter et amts dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 4 til fjernelse af jorddige, som blev påklaget af Naturstyrelsen, blev ændret til et afslag.

Under henvisning til, at træstøddene på diget var angrebet af biller og derfor skulle fjernes, blev der ved afgørelsen meddelt dispensation til fjernelse heraf. Denne dispensation blev meddelt på vilkår af, at diget efter endt rodoptrækning blev reetableret efter amtets nærmere anvisning.

Et lokalmuseum, der havde påklaget den af amtet meddelte dispensationen, anmodede om en genoptagelse af sagen med den begrundelse, at en fjernelse af træstøddene ville medføre, at store dele af diget blev fjernet, samt at de underliggende jordlag og deres kulturspor ville blive væsentligt forstyrret. Ifølge museet forelå der ikke en forstlig begrundelse for at fjerne træstøddene, som i løbet af en årrække ville forsvinde af sig selv.

Af Naturstyrelsens klageskrivelse i den oprindelige sag fremgik, at optagning af de store træstød i diget i sig selv ville kræve en dispensation fra naturbeskyttelsesloven, samt at styrelsen ikke fandt, at selve stødoptagelsen kunne begrunde, at der blev dispenseret til fjernelse af diget.

I naturklagenævnets afgørelse hedder det bl.a.:

"Genoptagelse af en klagesag, hvori Naturklagenævnet har truffet afgørelse, kan kun ske, hvis afgørelsen led af væsentlige mangler, eller hvis der i forbindelse med anmodning om genoptagelse fremkommer relevante faktiske oplysninger, som nævnet ikke var bekendt med ved sagens afgørelse, og som må antages at ville have haft væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Forholdene omkring de omhandlede træstød i diget, er indgået i Naturklagenævnets behandling af sagen. Naturklagenævnet har endvidere foretaget besigtigelse af digestrækning og træstød.

Der ses ikke at være fremkommet sådanne nye relevante oplysninger, at der er grundlag for at genoptage sagen til fornyet behandling, hvorfor ... museums anmodning herom ikke kan imødekommes".

(Naturklagenævnets afgørelse af 17. nov. 1999, NKN j.nr. 97-131/550-0026, SNS j.nr. 4316/0-0003).

267. Kommune idømt bødestraf for overtrædelse af vilkår i f.m. en dispensation (NBSKL § 3 og § 89, stk. 1, nr. 8)

En kommune fik dispensation til etablering af en spildevandsledning, der skulle forløbe over bl.a. et moseareal omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3, stk. 1.

Kommunen havde oplyst, at ledningen, der havde en diameter på 110 mm, ville blive nedsænket 110-120 cm under terræn. Arbejdet skulle foregå i én arbejdsgang, hvor en plov åbnede og lukkede en rende, som ledningen blev anbragt i.

Foranlediget af en kopi af en anmeldelse fra Danmarks Naturfredningsforening til vedkommende politimester gennemførte amtet et tilsyn med arbejdets udførelse og konstaterede herved, at ledningsarbejdet ikke foregik som forudsat, idet nedlægning af ledningen foregik ved, at der med to gravemaskiner blev gravet en bred rende, der efterlod et 4-6 m bredt spor, hvor vegetationen havde lidt skade. Arbejdet skete heller ikke som forudsat i én arbejdsgang.

Amtet meddelte derfor et standsningspåbud til entreprenøren og kommunen i h.t. naturbeskyttelseslovens § 73, stk. 2 og anmeldte samtidig sagen til vedkommende politimester.

Der blev herefter rejst tiltale mod kommunen for overtrædelse af naturbeskyttelseslovens § 89, stk. 1, nr. 8 for at have nedgravet spildevandsledningen i strid med den meddelte dispensation.

Kommunen erkendte sig skyldig i overtrædelsen.

I rettens bemærkninger hedder det:

"Det findes ved kommunens erkendelse og det til sagen i øvrigt oplyste bevist, at kommunen har foretaget en nedgravning i strid med den givne tilladelse fra amtet. Dermed er naturbeskyttelseslovens § 89, stk. 1, nr. 9 overtrådt.

Det findes at være en skærpende omstændighed, at kommunen selv er tilsynsmyndighed.

Straffen fastsættes herefter til en bøde på 10.000,- kr., jf. naturbeskyttelseslovens § 89, stk. 1, nr. 8".

(Tønder rets dom af 3. januar 2000 (SS 778/99), j.nr. SN 1996-4312/8-0013).